

číslo: 7

rok: 2011

SPESLÍK

ČASOPIS PRO 1. STUPEŇ ZŠ BLATENSKÁ

Tajný deník

Žaneta Nejedlá, Kateřina Rašková, Hana Panušková

Bylo léto. Už začaly letní prázdniny a já jsem pozvala své kamarády - Kačku, Hanču, Báru, Jindru, Martina a Páju – ke své babičce na vesnici. Plánovala jsem, že bychom si mohli postavit stany. Ostatní souhlasili.

Druhý den jsme všichni nasedli do autobusu a nemohli se dočkat, až tam budeme. Konečně jsme dorazili k babičce, která nás přivítala a nabídla nám zmrzlinu. Po sladké odměně jsme se dali do práce. Postavili jsme stan a ubytovali jsme se. Potom jsem navrhla: „Můžeme se jít poohlédnout po vesnici.“ Všichni přikývli. Procházka byla krátká, ale nám to stačilo. Cestou jsme potkali mou kamarádku z dětství. Jmenovala se Jennifer. Byla také u babičky. A tak jsem ji pozvala, aby šla s námi. Byla ráda, protože se nudila. Už se blížil večer. Bára řekla: „Jsem unavená, mohli bychom jít do stanu a vyprávět si příběhy.“ Všichni jsme ochotně vlezli dovnitř a Jindra začal vyprávět strašidelné příběhy. Poslouchali jsme se zatajeným dechem, schovávali jsme hlavy do spacáků, až jsme usnuli.

Jennifer se určitě něco ošklivého zdálo, protože začala křičet ze spaní. Probudila nás a Hanča se jí zeptala: „Co se ti zdálo?“ Ta odpověděla: „Měla jsem ošklivý sen, že někde na půdě byl starý magický deník a my jsme s ním měli potíže.“ „Jak to na té půdě vypadalo?“ zeptala se Kačka. Jennifer začala popisovat: „Byly tam samé pavučiny a staré věci.“ Pája dostala strach. Já jsem řekla: „To je přece babiččina půda, musíme se tam podívat.“ Všichni jsme se báli, ale sborově jsme odpověděli: „Ano.“

Byla půlnoc a my jsme se šli potichu podívat na půdu. Opravdu to tam vypadalo tak, jak popisovala Jennifer. Samé pavučiny a staré věci... Jindra otevřel starou rozpadlou truhlu. Úplně dole ležel nějaký zaprášený deník se zvláštním nápisem - MŮJ TAJNÝ DENÍČEK. Jennifer ho vzala a pronesla: „To je přece ten deník z mého snu.“ Navrhla jsem, abychom si ho vzali do našeho stanu. „Dobrá,“ souhlasili všichni. Se sevřeným žaludkem jsme se plížili zpátky. Rychle jsme zalezli do našich pelíšků a začali si prohlížet nalezený deník.

Na první stránce bylo napsáno: „Kdo mé jméno rozluští, přibližně o sto let se navrátí.“ Nikdo z nás ho nemohl přečíst. Jindra se však zamyslel a začal pomalu louskat zapomenuté jméno, které bylo napsáno zrcadlově a ještě k tomu byla písmena přeházená. Starý deník patřil nějaké AFRODITĚ. Jakmile jsme vyslovili rozluštěné jméno nahlas, objevila se před námi zář. Najednou se stránky deníku začaly rychle obracet. Než jsme se nadáli, ocitli jsme se všichni téměř o sto let zpátky. Jindra stále držel deník ve své ruce, která se mu třásla strachy. Deník se mu sám otevřel. Na jeho stránkách byl napsán příběh o záhadné Afroditě a její lásce Singhovi.

Začali jsme číst: „Jednoho krásného dne jsem se seznámila s hezkým klukem Singhem. Hned jsme se do sebe zamilovali. Teď jsme spolu už dva roky a bohužel před týdnem vypukla první světová válka. Singha povolali na vojnu a já jsem zůstala sama.“ Bára vykřikla: „Podívejte se před sebe. Tam je něco bílého. Vypadá to jako plátno, na němž se něco odehrává.“ Jindra odsekl: „To se ti jenom zdá. Nic tam není. To může být odlesk od té silné záře.“ „Čti dál,“ řekla mi Jennifer. Znovu jsem začala číst: „Strašně se o Singha bojím. Nemám o něm žádné zprávy. Až jednoho dne přišel telegram. Radostí jsem zavýskla, ale hned jsem zase zvažněla. Co když se dozvím nějakou smutnou zprávu? Pomalu jsem začala louskat jedno písmenko po druhém. Přistihla jsem se, že se velmi klepu. Stálo tam: „Singh je vážně zraněn.“ Dala jsem se do pláče.“

Všichni jsme se na sebe podívali a byli jsme netrpěliví, jak bude jejich zamilovaný příběh pokračovat. Žanda už nemohla dál čekat, vzala deník do ruky a dala se do čtení: „Strašně se trápím. Už uběhly dva měsíce od té hrozné zprávy a nic dalšího nepřišlo. Stále čekám a doufám, že je vše v pořádku.“

Dívky sevřely své prsty do mokrých dlaní a chvějícím hlasem všechny pronesly: „Držíme vám pěstě. Hodně štěstí.“ Jindra křikl: „Dejte pokoj a čtěte, nebo se mi tady rozbrečíte.“ Tak jsme ho poslechly a Žanda potichu pokračovala: „Dlouho jsem nepsala nic do svého deníčku, tak jsem se rozhodla, že to dnes napravím. Sedla jsem si pohodlně do křesla a dala jsem se do psaní. Vtom jsem zaslechla vrzání vrátek. Podívala jsem se z okna ven, sluníčko mě oslnilo, ale za chvíli jsem poznala důvěrně známou tvář. Nevěřila jsem svým očím. Pod oknem stál můj milovaný Singh. Nemohla jsem ze sebe vypravit ani hlásku. Nevěřicně jsme se dívali jeden na druhého. Když jsem se vzpamatovala, tak jsem vyběhla ze dveří a padla jsem mu přímo do náruče. Byl ještě skoro celý obvázaný, ale živý.....“

Po přečtení posledního slova se deník rozpadl na prach. Ocitli jsme se opět ve stanu. Měli jsme krásný zážitek. Chvíli jsme si o tom povídali. A potom jsme zalezli do spacáku a usnuli. Dobrou noc a krásné sny.....

Krásný život spolu měli,
na válku jen vzpomínali.

Děti jim radost dělaly
a na zranění se vyptávaly.

Tatínek k nim upřímný byl
a vždy jim dobře poradil.

Tajný deník

5.a

Jednou jsem pozvala svou kamarádku Lindu k nám domů. Celé dopoledne jsme si hrály různé hry a povídaly si o svých tajných láskách. Po obědě jsme se začaly nudit a vymýšlely jsme samé hlouposti. Potom jsem dostala nápad, že bychom se mohly podívat na půdu.

Když jsme vylezly na půdu, zděsily jsme se. Vykoukly na nás samé staré a špinavé věci. Na první pohled se nám však zalíbily dřevěné, ale zaprášené truhly, nad nimiž jsme objevily pořádně propracované pavučinky. Snažily jsme se je odstranit a štítivě jsme po nich sáhly. Pak jsme odtáhly truhly dále od stěny a obě jsme vykřikly: „Fuj, tady je pavučin.“ Nadzvedly jsme víko od první truhly a překvapily nás nádherně vyšíváné svatební šaty. Byly úplně bílé. Opatrně jsme je vyndávaly a poznaly jsme, že musely patřit nějaké středověké vznešené dámě. Zнала jsem je z obrázků z této doby. Linda pronesla: „Zkusíme si je.“ Souhlasila jsem. Oběma nám to velmi slušelo. Po módní přehlídce jsme je opět vrátily do truhly.

Přistoupily jsme ke druhé truhle a zvedly víko. Ta byla téměř prázdná. Jenom dole ležely tři knihy a zapomenutý deník. Byl však na zámek. Nevěděly jsme, kam schovali klíč. Chvíli jsme přemýšlely a potom mě napadlo prolistovat knihy. A opravdu jsme ho v jedné našly. Radostně jsme zavýskly, protože jsme se už nemohly dočkat, co deník skrývá. Odemkla jsem ho a klíček jsem pomalu odložila na knihu. Začaly jsme pozorně číst. Ocitly jsme se v jiném světě. Ve světě bez letadel, aut a jiných moderních vymožeností. Přenesly jsme se do středověku – do 15. století. V tom deníku byl zaznamenán rozhovor malého chlapce a pro nás neznámého pána. Pochopily jsme, že jejich rozhovory sepisoval chlapec. Zaznamenával si rozhovory úplně tak, jak asi mezi nimi probíhaly. Jako by si psal svědectví, které se mu bude jednou hodit. Občas bylo poznat, že každý z nich měl jiný názor. Museli se často hádat. Začety jsme se a předčítaly si krátké úseky nahlas.

„To je směšné. Lidé nikdy nebudou létat,“ říkal muž.

„Ale budou,“ nesouhlasil s ním chlapec.

„Jak si můžeš být tak jistý!“ pronesl pán.

„Jednou bude existovat takový stroj, do kterého lidi nastoupí a poletí,“ stál si na svém hošík.

„To je nemožné,“ hádal se starší pán.

„Je to možné. Někdo takový stroj vymyslí. A ten někdo budu já!“ oponoval mu klučina.

„Pche, to je legrační,“ vysmál se mu muž.

„Uvidíme,“ řekl kluk.

Pak jsme přeskočily pár stránek, neboť jsme byly zvědavé, jestli se dozvíme jméno toho malého chlapce. Na konci deníku byl zápis: „ A opravdu jsem za pár let navrhl konstrukci létajících strojů. Mé jméno je Leonardo da Vinci.“

Byly jsme u vytržení. Běžely jsme za mými rodiči, ale ani oni nic nevěděli o našem deníčku. Kde se tady vzal? Kdo ho zde zapomněl? Na tyto otázky jsme už odpovědi nedostaly. Zůstaly pro nás tajemstvím. Nám to však nevadilo. I tak jsme byly nadšené z našeho záhadného objevu.

Protože jsme znaly jenom jméno tohoto malíře, ale jinak jsme o něm nic nevěděly, vydaly jsme se druhý den do knihovny a půjčily jsme si pár knížek a encyklopedií. Když jsme si je pečlivě přečetly, rozhodly jsme se, že o něm napíšeme krátkou báseň. Posuďte sami, jak se nám povedla.

**Leonardo všestranně nadaný byl,
ve slunné Itálii v 15. století žil.**

**Velký talent u sebe objevil
a mnoho plánů nakreslil.**

**Padák, soustruh, letadlo
málem po něm zůstalo.**

**Anatomii lidského těla studoval,
vědomosti z častých pitev získával.**

**Monu Lisu krásně namaloval
a francouzskému králi ukázal.**

**Ted' ho všichni obdivují
a v Louvru ho vystavují.**

**V létě do Francie vyrazíme,
toto muzeum rády navštívíme.**

Deník mé prababičky

Pavla Vlčková, Barbora Kubešová

Jednoho podzimního dne
nuda na mne dolehne.
Chodím po bytě sem a tam,
raději bych byl někde sám.

Vtom dobrý nápad mám
a na půdu se podívám.
V temném koutku bedna je,
nějaká síla mi k ní přitahuje.

Rychle víko otvírám,
na věci se zadívám.
Starý deník dole leží,
prach ho asi tíží.

Do ruky ho honem беру,
strašné věci si tam přečtu.
Tento deník prababičky je,
hrozné zážitky popisuje.

Druhou světovou válku prožila,
na vlastní kůži hrůzu zažila.
V koncentračním táboře byla,
jako mladá tam chvíli žila.

Na vlastní oči kruté loučení spatřila,
něčí ruka děti od matky rozdělila.
Tvrdě je tam trestali,
hlady všechny týrali.

Prababička hrůzu přežila,
nemocem se však nevyhnula.
Nakonec se uzdravila,
dětem svým vše vyprávěla.

Má babička její deník ukrývá
a na svou maminku vzpomíná.

Tajný deník

5.a

Když jsme byly malé slečinky,
zavedly jsme si tajné deníčky.

Naše milé deníčky
plnily se žertíčky.

Nyní jsme však starší,
svěřování je často delší.

Lásky, trable, trapasy -
každá s nimi zápasí.

Rozchody se špatně snáší,
s láskou je to veselejší.

Pokud to však nevyjde,
dobrá kamarádka vrbou je.

Samozřejmě ani dívčin deník
k problémům lhostejný není.

Rády se mu svěříme,
protože mu věříme.

Nikdy nikomu nic neprozradí,
své velké kamarádky nezradí.

Ty mu za to vděčny jsou
a vždy mu věrny zůstanou.

Proto deníky pište si,
ať máte klid na duši.

Hádanky pro naše nejmenší

Novinářský kroužek

Vyhlašujeme soutěž pro žáky prvních tříd.

Uhodněte hádanky, své odpovědi napište na papír
a ke každé zodpovězené hádance nakreslete obrázek.

Soutěž bude ukončena 20.12.2011.

Výherce sladce odměníme.

Čtvero koní se tu honí,
čtvero koní pod jabloní.
První zelený,
druhý červený,
třetí zlatý,
čtvrtý bílý.
Zkuste hádat, lidé milí,
co je to?

Běží, běží oblohou,
přestože je bez nohou.
Běží vpřed a nikdy zpět,
rozsvěcuje celý svět.
Naběhá se moc a moc,
večer zajde – a je noc.

Když je venku sníh a led,
když je venku fujavice,
kam se schová prstů pět?
Do huňaté

Padá peří, padá z nebe,
jak se třpytí a jak zebe!
Kdybych na to peří dých,
roztálo by.
Je to přece

Ze střech visí nanuky
pro holky i pro kluky,
ale jen když klesá rtuť.
Ochutnejte, dobrou chuť!
Co je to?

V létě stojí v komoře,
v zimě rejdí po dvoře.
Obuj si ta prkýnka,
povozí tě zlehýnka.
Co je to?

(Jiří Žáček)

Těšíme se na Vaše odpovědi i obrázky.

Moudré citáty

„Dnešnímu světu není třeba nenávisti, nýbrž dobré vůle, ochoty, shody a spolupráce; je mu třeba vlídnějšího morálního klimatu; myslím: že by se s trochou obyčejné lásky a srdečnosti daly ještě dělat zázraky.“

Karel Čapek

„Zaléváš-li květiny, zalévej kořeny, poučuješ-li člověka, mluv k jeho srdci.“

Čínské přísloví

„Nevážím si nijak příliš člověka, který není dnes chytřejší než včera.“

Abraham Lincoln

„Zachránit jeden lidský život je víc než postavit sedmipatrovou pagodu.“

Čínské přísloví

„Chtěl bych mít kapku štěstí nebo sud rozumu.“

Ménandros

„Kámen úrazu má každý z nás v sobě sám.“

Heinrich von Kleist

„Týden nemá sedm pátků.“

Ruské přísloví

„Špatný přítel je jako stín: za slunného dne se ho nezbavíš, přijdou-li mraky, nenajdeš ho.“

Abaj Kunanbajev

„Nepřítel je uvnitř bran; musíme bojovat se svou vlastní hýřivostí, se svou vlastní hloupostí, se svou vlastní zločinností.“

Marcus Tullius Cicero

„Srdce není ubrus, před každým je neprostírej!“

Arménské přísloví

„Ve světě je překrásně, ale vzpomenu-li na krotké louky, lesy a potůčky u nás, dal bych tomu přednost před všemi palmami, kaktusy, ledovci a vodopády. Naše příroda není velepříroda a naše země není velezemě a proto snad potřebuje a má tolik naší lásky.“

Karel Čapek